

# TÜRKİYE-AB İLİŞKİLERİ EKSENİNDE TÜRKİYE'NİN STRATEJİK OTONOMİSİNİN EVRİMİ

Mart 2026 Sayı: 67



## TÜRKİYE-AB İLİŞKİLERİ EKSENİNDE TÜRKİYE’NİN STRATEJİK OTONOMİSİNİN EVRİMİ

Soğuk Savaş’ın sona ermesi, uluslararası ilişkiler disiplininde ve küresel siyaset pratiğinde derin bir yapısal dönüşüme işaret etmiş; bu dönemdeki akademik ve politik tartışmalar büyük ölçüde sistemin kutupluluk durumu etrafında şekillenmiştir. Başlangıçta Amerika Birleşik Devletleri öncülüğündeki liberal uluslararası sistemin, serbest piyasa ekonomisi ve demokratik değerler gibi prensipleri uluslararası örgütler aracılığıyla yaygınlaştırması, küresel siyasette tek kutuplu bir istikrar algısı yaratmıştır. Hatta dönemin bazı düşünürleri bu durumu ideolojik bir kesin zafer ve “tarihin sonu” olarak nitelendirmiştir. Ancak bu düzenin kalıcılığına ve sistemin salt tek kutuplu doğasına dair mutlak kabuller, zamanla yerini daha karmaşık, dinamik ve çok merkezli bir küresel gerçekliğe bırakmaya başlamıştır. Özellikle uluslararası politikadaki gelişmeler, hegemonik güçlerin değişen öz algıları ve küresel sistemde yaşanan krizler, bu geçiş sürecini hızlandıran unsurlar olarak değerlendirilmektedir.

Uluslararası sistemde çok kutupluluğa doğru evrilen emareler belirginleşmiştir. Asya’da yükselen güçlerin sahneye çıkması, bilhassa Çin’in ekonomik ve stratejik kapasitesini artırarak küresel sistemde ABD ile rekabet edebilecek bir güç olarak varlığını ortaya koyması, bu dönüşümün en önemli dinamiklerinden birini oluşturmuştur. Bu süreçte yalnızca küresel süper güçler değil, aynı zamanda bölgesel güçler de kendi etki alanlarını genişletme ve sistemde daha fazla söz sahibi olma imkânı bulmuştur. Nihayetinde, bölgesel ve sistemik düzeyde söz sahibi bir devlet olarak Türkiye’nin kapasitesindeki artış ve bölgesel bir güç olarak yükselişi de bu küresel eğilimlerle paralellik göstermiştir. Türkiye’nin etki kapasitesindeki bu yükseliş, doğal olarak onun dış politika vizyonunu ve Avrupa Birliği dâhil olmak üzere tüm uluslararası aktörlerle kurduğu ilişkilerin doğasını derinden etkilemiştir.

Uluslararası rekabetin karmaşıklaşması ve normatif uzlaşının zayıflamasıyla birlikte, devletlerin çıkarlarını yalnızca liberal uluslararası düzenin normatif çerçevesi içinde tanımlamaya devam edip etmeyecekleri akademik bir tartışma konusu haline gelmiştir. Bu yeni ve rekabetçi ortamda bazı devletler öne çıkarak ulusal çıkarlarını güvence altına almak ve bağımsız hareket edebilme kapasitelerini artırmak için stratejik otonomi arayışına yönelmişlerdir. Stratejik otonomi, bu bağlamda devletler için isteğe bağlı bir dış politika tercihi olmaktan çıkmış; yükselen bölgesel güçlerin kendilerini koruma ve konumlandırma reflekslerinin temel bir bileşeni haline gelmiştir.

Bu analiz, Türkiye’nin dış politikasındaki stratejik otonomi kavramının evrimini, Türkiye-AB ilişkileri ekseninde incelemeyi amaçlamaktadır. Öncelikle stratejik otonominin teorik temellerini ve uluslararası sistemdeki gelişimi ele alınacak, ardından Türkiye-AB ilişkilerinin tarihsel arka planındaki asimetrisini analiz edilecektir. Son olarak, Türkiye’nin artan bölgesel gücü ve çok yönlü dış politika arayışları doğrultusunda bu ilişkilerin normatif bir uyum sürecinden, karşılıklı çıkar odaklı ve daha otonom bir yapıya nasıl dönüştüğü değerlendirilecektir.

## Uluslararası İlişkilerde Stratejik Otonomi Kavramı ve Gelişimi

Stratejik otonomi kavramı, küresel düzenin yapısındaki değişimlere paralel olarak son on yıllarda uluslararası ilişkiler alanında giderek artan bir öneme sahip olmuştur. Başlangıçta bu kavram, daha çok devletlerin spesifik güvenlik ve savunma kaygılarına dayandırılmıştır. Kavramın resmî belgelerdeki ilk kullanımlarından biri, Fransa'nın 1994 tarihli Savunma Beyaz Kitabı'nda (White Paper on Defense) yer almıştır. Söz konusu belgede, Fransa'nın nükleer caydırıcılık ve güvenlik politikalarında Atlantik İttifakı'ndan bağımsız bir hareket alanı sürdürme ihtiyacı vurgulanmıştır. Bu erken dönem kullanımında stratejik otonomi, dar anlamda ulusal savunma ile sınırlı tutulmuştur.

Çok kutupluluğa dair emarelerin güçlenmesi ve jeopolitik rekabetin yeniden canlanmasıyla birlikte stratejik otonominin anlamı ve uygulama alanı önemli ölçüde genişlemiştir. 2010'lu yılların ortalarına gelindiğinde Avrupa Birliği, 2016 Küresel Strateji Belgesi aracılığıyla bu kavramı resmi olarak benimsemiş ve daha otonom bir güvenlik ve savunma politikasının gerekliliğinin altını çizmiştir. AB'nin bu yönelimi, Transatlantik ittifakı etrafındaki belirsizlikler ve Doğu Avrupa'da artan güvenlik riskleri gibi bölgesel dinamiklerle yakından ilişkili olmuştur. Dolayısıyla stratejik otonominin salt ulusal güvenlik çerçevesini aşarak daha geniş jeopolitik ve ekonomik değerlendirmeleri, aynı zamanda kolektif bölgesel stratejileri kapsayacak şekilde evrildiği tespit edilmiştir.

Uluslararası aktörlerin stratejik otonomiye neden bu denli merkezî bir önem atfettiğini anlamak için, Soğuk Savaş sonrası dönemin

sistemik değişimlerine yakından bakmak gerekmektedir. 2008 Küresel Finans Krizi, birçok uzman tarafından neoliberal ekonomik modellerin kırılma noktalarını ortaya çıkaran ve sistemdeki yapısal zayıflıkları gözler önüne seren kritik bir dönüm noktası olarak kabul edilmektedir. ABD başta olmak üzere Batılı ekonomiler krizle ve artan bütçe açıklarıyla mücadele ederken; Çin, Hindistan, Rusya, Brezilya ve Güney Afrika (BRICS) gibi yükselen ekonomiler dikkate değer büyüme oranları yakalamışlardır. Örneğin, Çin'in aynı yıl ulaştığı yüksek dış ticaret fazlası, küresel ekonomik gücün dağılımındaki değişimin somut bir göstergesi olmuştur.

Geleneksel hiyerarşik yapıların gevşemesi ve uluslararası ilişkilerin daha parçalı bir hal alması, orta ölçekli devletlere ve bölgesel güçlere dış politikalarında daha esnek davranma fırsatı sunmuştur. Bu bağlamda stratejik otonomi; bir aktörün objektif gerçeklikleri ve yapısal kısıtlamaları hesaba katarak, kendi karar alma esnekliğini koruması ve tek bir bloğa veya ittifaka aşırı bağımlılıktan kaçınması şeklinde tanımlanabilir. Bu yaklaşım, uluslararası sistemde varlık gösteren devletlerin rekabetçi bir ortamda hayatta kalabilmeleri ve çıkarlarını maksimize edebilmeleri için çeşitlendirilmiş partnerlikler kurmalarını zorunlu kılmaktadır. Dolayısıyla stratejik otonomi, günümüz devletleri için ulaşılmaz bir idealden ziyade, pratik bir gereklilik halini almıştır.

## Türkiye-AB İlişkilerinde Tarihsel Arka Plan ve Yapısal Asimetri

İkinci Dünya Savaşı sonrasında Türkiye, Batı'nın siyasi ve güvenlik mimarisine entegrasyonunu derinleştirme yoluna gitmiştir. Jeopolitik konumu ve güvenlik ihtiyaçları, Türkiye'nin 1952 yılında NATO'ya katılımını sağlamış ve ülkeyi Batı

ittifak sistemine sağlam bir şekilde yerleştirmiştir. Avrupa'daki bütünleşme hareketlerinin Roma Antlaşması ile hız kazanmasının ardından Ankara, 1959 yılında Avrupa Ekonomik Topluluğu'na (AET) ortaklık başvurusunda bulunmuştur. 1963 tarihli Ankara Antlaşması, taraflar arasında bir gümrük birliği tesis edilmesini ve nihayetinde tam üyeliği öngören uzun vadeli bir çerçeve çizmiştir.

Ancak Türkiye-AB ilişkilerinin tarihsel gelişimi incelendiğinde, ilişkinin doğasında başlangıçtan itibaren çeşitli yapısal asimetri bulduğu görülmektedir. Bu asimetri, özellikle 1995 yılında yürürlüğe giren Gümrük Birliği Antlaşması ile daha belirgin bir hal almıştır. Türkiye-AB ilişkilerinde, Türkiye'nin Gümrük Birliği'nin tarafı olan ancak AB üyesi olmayan tek devlet olması gibi asimetri, Türkiye'nin AB üyesi devletler ve etki coğrafyasıyla olan dış politikasında kısıtlılıklar da doğurmuştur. Tam üye statüsünde olmamasına rağmen AB'nin ortak ticaret politikalarına ve üçüncü ülkelerle yaptığı anlaşmalara uyum sağlamak durumunda kalan Türkiye, karar alma mekanizmalarında yer almadığı bir yapının ekonomik yükümlülüklerini üstlenmek zorunda kalmıştır. Bu durum, Türkiye'nin alternatif pazar arayışlarını ve ticari partnerliklerini çeşitlendirme potansiyelini yapısal olarak sınırlandırmıştır.

2000'li yılların başlarında Türkiye'nin dış politikası, Avrupa uyum sürecine güçlü bir vurgu yapmıştır. 2002-2005 yılları arasında Kopenhag Kriterleri'ne uyum sağlamak amacıyla azınlık hakları, ifade özgürlüğü ve sivil-asker ilişkileri gibi temel alanlarda kapsamlı reform paketleri hayata geçirilmiştir. Bu çabalar sonucunda 2004 yılında Avrupa Komisyonu, Türkiye'nin müzakerelere başlamak için yeterli ilerlemeyi kaydettiğini teyit etmiş ve 2005

yılında katılım müzakereleri resmi olarak başlamıştır.

Bu dönemde Avrupa Birliği uyum süreci, Türkiye'nin demokratikleşme ve ekonomik kalkınma hedefleri için önemli bir çapa görevi görmüş olsa da Türk dış politikasında hiçbir zaman AB "tek yol" olmamıştır. Türkiye'nin yüzünün tarihsel olarak Batı'ya dönük olması, dış politikasının sadece AB ile eş değer olduğu anlamına gelmemektedir. Türkiye, tarihsel ve coğrafi derinliği gereği her zaman çok boyutlu bir vizyona sahip olmuş, ancak AB süreci belirli dönemlerde ağırlık merkezini oluşturmuştur. Yine de uyum sürecinin getirdiği yükümlülükler, zaman zaman siyasi ve ekonomik açılardan tek taraflı uyum gerekliliklerini beraberinde getirmiştir. Örneğin, Türkiye'nin finansal olarak kendi kendine yettiği dönemlerde dahi AB mekanizmalarına entegrasyonun gerektireceği ortak sorumluluklar, Ankara açısından karar mekanizmalarında yeterli ağırlığa sahip olunmayan bir yapıda asimetrik bir tablo yaratmıştır. Benzer şekilde, Şanghay İşbirliği Örgütü gibi Asya'daki dinamik bölgesel oluşumlarla ilişkilerin derinleştirilmesi ihtimali, tam üyelik yolundaki bir devlet için siyasi açıdan karmaşık bir durum teşkil etmiştir. Dolayısıyla AB uyum süreci, bir yandan içsel reformları teşvik ederken diğer yandan Türkiye'nin küresel sahnedeki stratejik opsiyonlarını ve manevra alanını belirli ölçülerde daraltan bir etki de yaratmıştır.

### Normatif Uyumdan Çıkar Odaklı Partnerliklere Geçiş

2000'li yılların ilk yarısındaki iyimser atmosfer, zamanla yerini karşılıklı bir durgunluk ve sorgulama sürecine bırakmıştır. Türkiye, Kopenhag Kriterleri doğrultusunda kapsamlı reformlar gerçekleştirirken, Avrupa Birliği kendi iç

meselelerine odaklanmaya başlamıştır. 2004 ve 2007 yıllarında gerçekleşen büyük genişleme dalgaları ve ardından Avrupa Anayasası’nın Fransa ve Hollanda’da reddedilmesiyle patlak veren kurumsal krizler, AB’de “genişleme yorgunluğu” (enlargement fatigue) yaratmıştır. Bu durum, Türkiye’nin üyelik sürecinin teknik müzakerelerden ziyade Kıbrıs sorunu, kültürel önyargılar ve siyasi engellemeler gibi meselelere takılmasına zemin hazırlamıştır.

Bu süreçte Avrupa Birliği’nin koşulluluk ilkesini uygulama biçimindeki tutarsızlıklar da dikkat çekici olmuştur. Teorik olarak genişleme politikası değerler üzerine inşa edilmiş olsa da, stratejik ve işlevsel çıkarlar söz konusu olduğunda AB’nin koşulluluk kriterlerinde esnemeler yapabildiği akademik çevrelerde sıklıkla tartışılmıştır. İlişkilerdeki bu belirsizlik ve tam üyelik perspektifinin giderek uzaklaşması, Türk politika yapıcılarında AB’ye uyum eksenli stratejinin maliyetleri ve sınırları üzerine daha derin bir değerlendirme yapılmasına yol açmıştır.

Uluslararası düzeyde ise dış politikada karşılıklılık esasına dayalı ve çıkar odaklı (transaksiyonel / transactional) ilişkilerin ön plana çıkması, bu dönemin belirgin bir özelliği olmuştur. Uzun vadeli, değer temelli ve çok taraflı taahhütler yerine; kısa vadeli, esnek ve ikili çıkarlara dayanan anlaşmalar küresel diplomaside daha fazla tercih edilmeye başlanmıştır. Bu küresel eğilim, AB sürecinden beklediği somut neticeleri alamayan ve kendi bölgesel kapasitesini giderek artıran Türkiye’nin vizyonu ile örtüşmüştür.

## Uygulamada Çok Yönlü Dış Politika ve Stratejik Otonomi

Küresel düzenin çok merkezli bir yapıya doğru kayması, Türkiye’nin dış politika stratejisinde de buna uygun bir adaptasyonu beraberinde getirmiştir. Özellikle 2010’lu yıllarla birlikte Türk dış politikasında, uluslararası ilişkiler literatüründe “Avrupalılaştırmadan uzaklaşma” (de-Europeanisation) olarak da tartışılan, referans noktasının çeşitlendiği yeni bir döneme girilmiştir. Ancak bu durum, Türkiye’nin Batı’dan tamamen koptuğu şeklinde değil; karar alma süreçlerinde yerel dinamiklerin, ulusal güvenlik önceliklerinin ve alternatif küresel partnerliklerin ağırlığının arttığı bir “yeniden dengeleme” süreci olarak okunmalıdır.

Bu stratejik yeniden yönelimin düşünsel arka planında, Türkiye’nin jeopolitik konumunun pasif bir savunma hattı veya periferi olmaktan çıkarılarak, aktif bir güç merkezine dönüştürülmesi fikri yer almaktadır. Dönemin Başbakanı Ahmet Davutoğlu’nun “Stratejik Derinlik” kavramsallaştırmasında detaylandırıldığı üzere Türkiye; Balkanlar, Orta Doğu ve Kafkaslar gibi yakın kara havzaları ile Karadeniz, Doğu Akdeniz gibi deniz havzalarında daha aktif bir rol oynamaya yönelmiştir. Coğrafyanın sunduğu imkânların yalnızca sınır güvenliği bağlamında değil, bölgesel nüfuz alanı inşa etme noktasında değerlendirilmesi, Türkiye’nin stratejik otonomi arayışının merkezine yerleşmiştir.

Özellikle Arap Baharı’nın ardından Orta Doğu ve Kuzey Afrika’da ortaya çıkan jeopolitik boşluklar, Türkiye’ye bölgesel bir aktör olarak etki alanını genişletme fırsatı sunmuştur. Geliştirilen pragmatik bölgesel politikalar, Türkiye’nin etrafındaki krizlerde

arabulucu, dengeleyici ve proaktif bir güç olarak konumlanma hedefini gütmüştür.

Stratejik otonomiye destekleyen bir diğer temel sütun, uluslararası partnerliklerin çeşitlendirilmesidir. Tek kutupluluğun azalan etkisi ve Asya-Pasifik bölgesinin ekonomik cazibesinin artmasıyla birlikte Ankara, Batılı müttefikleriyle olan ilişkilerini korumaya çalışırken eş zamanlı olarak Rusya, Çin ve İran gibi Avrasya aktörleriyle de bağlarını kuvvetlendirmiştir. Özellikle Çin ile olan ticari ilişkilerin büyüklüğü dikkate değerdir. 1990 yılında 238 milyon dolar seviyesinde olan ikili ticaret hacminin, ilerleyen yıllarda on milyarlarca dolara ulaşması ve 2010 yılında iki ülke arasında “Stratejik Ortaklık” kurulması, bu ekonomik çeşitlendirmenin kanıtıdır. Türkiye’nin Orta Koridor vizyonu üzerinden Kuşak ve Yol Girişimi’ne (Belt and Road Initiative) entegre olma çabaları, ülkenin Asya ve Avrupa arasındaki stratejik transit ve lojistik merkez konumunu güçlendirmeyi hedeflemektedir. Bu yöndeki politikalar, ekonomik partnerlikleri ve ticaret rotalarını çeşitlendirerek Türkiye’nin küresel sistemdeki manevra alanını genişletme ve stratejik esnekliğini artırma amacına hizmet etmektedir.

Sonuç itibarıyla Türkiye’nin bu dış politika adımları, Batı’ya bir tepkiden ziyade, yükselen bölgesel bir gücün rasyonel bir adaptasyon stratejisi olarak değerlendirilmelidir. Siyasi, ekonomik ve güvenlik boyutlarında farklı aktörlerle kurulan bu ilişkiler ağı, Türkiye’nin dış baskılara karşı direncini artırmakta ve uluslararası arenada kendi çıkarlarını önceleyen bağımsız kararlar alabilme (stratejik otonomi) kapasitesini tahkim etmektedir.

## Sonuç ve Gelecek Vizyonu

Türkiye’nin Avrupa Birliği ile olan ilişkilerinin tarihsel seyri, Türk dış politikasındaki stratejik otonomi arayışının evrimini okumak için son derece verimli bir zemin sunmaktadır. Çalışmanın bütününde ele alındığı üzere; uluslararası sistemin Soğuk Savaş sonrası dönemden uzaklaşarak çok merkezli ve bölgesel güçlerin yükselişte olduğu yeni bir yapıya bürünmesi, devletlerin dış politika davranışlarını derinden etkilemiştir.

Türkiye-AB ilişkilerinin tarihsel seyri, gelinen nokta itibarıyla salt bir entegrasyon sürecinden çıkmış; uluslararası sistemin yapısal dönüşümlerine uyum sağlayan, dinamik bir stratejik otonomi inşasına dönüşmüştür. Türkiye’nin AB ile ilişkilerini geleneksel asimetrik bağımlılık çerçevesinden çıkararak karşılıklı çikara dayalı bir müzakere zeminine taşıması, sadece bugünün değil, gelecekteki dış politika mimarisinin de temelini oluşturmaktadır. Bu durum, önümüzdeki on yıllarda hem Türk dış politikasının hem de Avrupa’nın jeopolitik konumlanmasının nasıl şekilleneceğine dair kritik ipuçları sunmaktadır.

Gelecek projeksiyonlarına bakıldığında, uluslararası sistemdeki çok merkezli rekabetin daha da derinleşeceği ve hem Türkiye’nin hem de AB ülkelerinin kendi stratejik otonomilerini pekiştirme arayışlarının hız kazanacağı öngörülmektedir. Avrupa Birliği, ABD ile Çin arasındaki küresel güç mücadelesinde sıkışmamak ve kendi güvenliğini sağlayabilmek adına yeni bir jeopolitik kimlik arayışındadır. AB’nin bu vizyonu hayata geçirebilmesi ve yakın coğrafyasındaki istikrarı sağlayabilmesi, Türkiye gibi kapasitesi yüksek ve kendi kararlarını alabilen bölgesel güçlerle ast-üst

ilişkisi yerine stratejik ortaklık kurmasını zorunlu kılmaktadır. Türkiye ise önümüzdeki süreçte, dış politikasında tek bir eksene bağlı kalmama stratejisini daha da kurumsallaştıracaktır. Enerji koridorları, tedarik zinciri güvenliği ve bölgesel krizlerin yönetiminde Doğu ile Batı arasında vazgeçilmez bir köprü olmaya devam edecektir. Ankara’nın Batı ittifakındaki yerini korurken BRICS veya Şanghay İşbirliği Örgütü gibi Asya merkezli yapılarla diyalog zeminini canlı tutması, bir eksen kaymasından ziyade geleceğin esnek ve çok kutuplu dünyasına hazırlık olarak okunmalıdır.

Bu dinamikler ışığında, Türkiye-AB ilişkilerinin geleceği, geleneksel “tam üyelik ve normatif uyum” beklentileri üzerinden değil; işlevsel ve konu bazlı işbirliği ekseninde şekillenecektir. Gümrük Birliği’nin yeşil dönüşüm ve dijitalleşme gibi günün ekonomik şartlarına göre güncellenmesi, küresel göç yönetimi ve yeni güvenlik mimarisinde ortak hareket edilmesi gibi somut başlıklar, ilişkilerin yeni taşıyıcı kolonları olacaktır.

Sonuç olarak, Türkiye’nin stratejik otonomisini bir dış politika doktrini olarak benimsemesi, AB ile bağlarını koparmasını değil; aksine, bu bağları daha gerçekçi, rasyonel ve karşılıklı bağımlılığın her iki taraf için de geçerli olduğu eşitlikçi bir formata dönüştürmesini sağlamaktadır. Geleceğin uluslararası düzeninde Türkiye, sınırlarını başkalarının çizdiği bir çerçevenin pasif uyum sağlayıcısı değil; kendi stratejik önceliklerini müzakere masasına koyabilen, çıkarlarını çeşitlendiren ve bölgesel düzeni şekillendiren proaktif bir aktör olarak varlığını pekiştirecektir.

## KAYNAKÇA

Akçakoca, A. (2006). *EU-Turkey relations 43 years on: Train crash or temporary derailment?* (EPC Issue Paper No. 50). European Policy Centre.

Aydın-Düzgit, S., & Kaliber, A. (2016). Encounters with Europe in an Era of Domestic and International Turmoil: Is Turkey a De-Europeanising Candidate Country? *South European Society and Politics*, 21(1), 1–

14. <https://doi.org/10.1080/13608746.2016.1155282>

Aydın-Düzgit, S., Kutlay, M., & Keyman, E. F. (2025). Strategic autonomy in Turkish foreign policy in an age of multipolarity: Lineages and contradictions of an idea. *International Politics*. Advance online publication. <https://doi.org/10.1057/s41311-024-00638-w>

Bashirov, G., & Yilmaz, I. (2020). The Rise of Transactionalism in International Relations: Evidence from Turkey’s Relations with the European Union. *Cambridge Review of International Affairs*, 33(2), 159–177. <https://doi.org/10.1080/09557571.2020.1737915>

Çakırca, B. (2023). Çok Kutuplu Uluslararası Sistemde Stratejik Otonomi Kavramı ve Önemi. *Dicle Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 15(33), 321–342. <https://doi.org/10.16953/deusosbil.1525248>

Davutoğlu, A. (2001). *Stratejik Derinlik: Türkiye’nin Uluslararası Konumu*. Küre Yayınları.

Evrensel, A. Y. (2013). Turkey’s possible membership of the European Union from a cultural perspective. *The Journal of Balkan and Near Eastern Studies*, 15(4), 430–450. <https://doi.org/10.1080/15387216.2013.807758>

Gökay, B. (2024, February 9). Turkey: Swinging pendulum away from the European Union, 2005–2022. *Journal of Balkan and Near Eastern Studies*. <https://doi.org/10.1080/19448953.2024.2308963>

Gurbanov, R., Bilan, Y., & Strielkowski, W. (2015). Economic advantages and disadvantages of Turkish EU accession. *Montenegrin Journal of Economics*,

11(2), 7–30. <https://doi.org/10.14254/1800-5845.2015/11-2/1>

Koch, E. (2023, May 9). European strategic autonomy after Macron’s trip to China. *Wilson Center*. <https://www.wilsoncenter.org/article/european-strategic-autonomy-after-macrons-trip-china>

Saatçioğlu, B. (2020). The European Union’s refugee crisis and rising functionalism in EU-Turkey relations. *Turkish Studies*, 21(2), 169–187. <https://doi.org/10.1080/14683849.2019.1586542>

Yeşiltaş, M., & Pirinççi, F. (2021). Turkey’s strategic conduct under the changing international system. *Insight Turkey*, 23(4), 119–146. <https://doi.org/10.25253/99.2021234.8>



DİPLOMATİK İLİŞKİLER ve POLİTİK ARAŞTIRMALAR MERKEZİ  
CENTER for DIPLOMATIC AFFAIRS and POLITICAL STUDIES

+90 216 310 30 40 info@dipam.org

+90 216 310 30 50 www.dipam.org

Merdivenköy Mah. Nur Sok. Business İstanbul  
A Blok Kat:12 No:115, Kadıköy/İstanbul

#### YAZAR HAKKINDA

**Melike Güney**, 2022 yılında İstanbul Kültür Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olmuştur. Lisans eğitimi sırasında, değişim programı öğrencisi olarak Almanya’daki Universität Trier’de İngiliz Çalışmaları alanında eğitim almıştır.

2024 yılında İstanbul Planlama Ajansı (İPA) Dış İlişkiler birimindeki stajının ardından, aynı yıl İstanbul Kültür Üniversitesi’nde Uluslararası İlişkiler (İngilizce) yüksek lisans eğitimine başlamıştır. Akademik çalışmaları kapsamında, Uluslararası İlişkiler Bölüm Başkanı Prof. Dr. Çağla Gül Yesevi yürütücülüğünde gerçekleştirilen “Türk Dünyasında Kadın ve Göç” başlıklı Bilimsel Araştırma Projesi’nde proje asistanı olarak görev almıştır. Halen Türkiye-AB ilişkileri ve göç konularını içeren tez çalışmasını sürdürmektedir.

DİPAM bünyesinde stajyer araştırmacı olarak çalışmalarına devam eden Güney’in araştırma alanları arasında; asimetrik bağımlılık, stratejik özerklik, Türkiye-AB ilişkileri ve göç yer almaktadır.